

СТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ НОВЕЛІСТИКИ У.С.МОЕМА

Моем є одним з найбільш відомих і своєрідних письменників Англії першої половини ХХ століття. Новелістична спадщина Моема дуже багата. За п'ятдесят років він написав більше ста оповідань, які складають дванадцять збірок. Серед них є справжні шедеври: "Дощ" (Rain), "Безволосий мексиканець" (The Hairless Mexican), "Непідкорена" (The Unconquered). Новели письменника відзначаються тематичною різноманітністю та своєрідним стилем. Кращим підтвердженням майстерності Моема-новеліста є відгуки сучасних йому письменників. Р. Олдінгтон виявив у Моема "незвичайний дар оповідача", вміння побудувати цікавий сюжет, ясність думки, точність стилю, відсутність претензійності та формальних хитрощів. Е. Уїлсон писав про "чітку довершеність форми" новел Моема, які стали "класичним взірцем англійського класичного оповідання" [1; 80].

В основі класичної новели лежить єдиний домінуючий випадок, і Моем у більшості оповідань не порушує цього правила. Але є в нього і новели, побудовані на ситуації, в яких головне не подія, а почуття, психологічна криза. Найбільш типова для Моема ситуація такого плану - намагання людини протистояти своїм пристрастям. Письменник показує, що людина із слабкою волею приречена на повний провал у такій ситуації ("Заводь", "Незначний випадок", "Макінтош"). Типовим для письменника є те, що він часто

обходиться без традиційної експозиції і починає свої оповідання як усну оповідь, ніби він продовжує розмову. Водночас зачини його новел бувають дуже інформативними, наприклад: “He came back into the kitchen. The man was still on the floor, lying where he had hit him, and his face was bloody. He was moaning” (“Непідкорена”) [4; 39]. Деколи зачини мають філософський характер (“Щаслива людина”, “Друзі пізнаються в біді”, “Мейх’ю”). У сентенціях С. Моем найбільш вдало й тонко сконцентрував результати своїх багаторічних спостережень людської натури. Майже всі вони відзначаються деяким песимізмом і цинізмом. Вони можуть складатися з одного речення або цілого абзацу, будуватися з довгих складних речень із розширеною субординацією і свідчать про глибокі філософські роздуми письменника над життям, людським характером, розкривають внутрішній світ митця, його точку зору на ці проблеми: “If you’d been a policeman as long as I have, you’d know it’s not what people do that really matters, it’s what they are” (“Сліди в джунглях”) [4; 151]. Щоб зберегти неупереджений тон в описах подій та портретних характеристиках і досягти більшої імплікації, С. Моем вводить у більшість новел образ оповідача, від особи якого ведеться розповідь. Оповідач може бути пасивним свідком або активним учасником подій. Навіть якщо він учасник подій, то події чи трагедії, які він описує, не стосуються його особисто. Оповідач тільки констатує факти, уникаючи коментарів і прояву емоцій, він сторонній спостерігач життя інших людей (“Німець Гаррі”, “Джейн”, “Людина зі шрамом”, “Сліди в джунглях” та інші). Присутність оповідача додає правдоподібності подіям, підсилює емоційну оцінку персонажів і подій: “I felt

pretty sure that a closer inspection of that British passport would have betrayed the fact that he was born under a bluer sky than is generally seen in England” (“Містер Всезнайка”) [4; 6].

Щоб залучити читача до подій новели, автор часто використовує займенник *you* (ви): “The club faces the sea; it is a spacious but shabby building; it has an air of neglect and when *you* enter *you* feel that you intrude. It gives *you* the impression that it is closed really, for alterations and repairs, and that *you* have taken indiscreet advantage of an open door to go where *you* are not wanted” (“Сліди в джунглях”) [4; 121].

Читач дізнається про характер героїв, спостерігаючи за їх діями, словами, стосунками з іншими героями і доходить певного висновку. Так, у новелі “Непідкорена” письменник через дії і слова героїні Аннет розкриває її характер: незламну волю і рішучість у протистоянні ворогам, її ненависть до фашистів і, зокрема, до Ганса, який бездумно згубив її життя, і готовність на страшну жертву - вбивство власної дитини - аби тільки не мати батьком дитини фашиста: “Annette remained fiercely hostile. She never spoke to him except to answer his direct questions and as soon as it was possible went to her own room” [4; 58].

Письменник широко використовує ретроспекцію. З одного боку, це розширює часові та географічні межі оповідань; з другого боку це допомагає глибше показати внутрішній світ персонажу, наприклад: “You must think me a silly old fool. I sometimes wonder that after all these years I can still cry. I suppose it’s in my nature. I always could cry very easy when I was on the stage. - Oh, where

you on the stage? - Yes, before I married. That's how I met Norman. We were playing in Singapore and he was there on holiday" ("Уламки") [4; 18].

Ретроспекція також використовується для зацікавлення читача.

Щоби підготувати читача до кульмінації, автор використовує градацію. Це часто досягається вживанням повторів і синонімів із напругою, що поступово збільшується, наприклад: "Oh, Christ, how I *hate* this country. I *hate* this house, I *hate* the damned rubber. I *loath* the filthy natives" ("Уламки") [4; 29]. Ключове слово *hate* говорить про відчай героїні, а *loath*, яке є синонімом *hate*, але несе більше емоційне навантаження, показує, що це її почуття зростає. З цією ж метою використовуються паралельні конструкції.

Для підсилення емоційного ефекту письменник використовує повтори, які дають йому можливість привернути увагу читача до ключового слова і забезпечити логічний наголос: "*For three days* he could not leave Soissons and *for three days, three days and three nights*, he thought of Annette and the child she would bear" ("Непідкорена") [4; 50]. У ряді оповідань Моем використовує рамочні повтори: "Is that - what we come into the world for, to hurry to an office, and work hour after hour till night, then hurry home and dine and go to the theatre? ... Is that how I must spend my youth?.." ("Падіння Едварда Барнарда") [5; 204]. За допомогою рамочного повтору в поле зору читача потрапляє "цивілізоване буття", його бездушність і замкнутість.

Моем надає перевагу індивіду перед суспільством. Ось як він обґрунтовує цю свою точку зору: "I have loved individuals; I have never cared much for men in the mass" [6; 54]. Саме тому в новелах завжди є багато

інформації про героя: його зовнішність, звички, походження. Моем - великий майстер портретних характеристик. Його портрети гостро індивідуальні і вичерпні: “He was a handsome man, tall, erect and lean, with flashing dark eyes and clean-cut, strong features. The first thing I noticed about him was that he had a fine head of long, naturally waving dark brown hair... His smile was boyish and engaging” (“Людина, в якій було сумління”) [5; 282].

Тонка спостережливість допомагає Моєму знаходити домінуючі риси, які виділяють особистість. У фізичні портрети письменник часто вводить несподівані прозаїчні або гумористичні деталі. Автор повністю усвідомлював, що дуже важко описати зовнішність людини, щоб читач побачив її такою ж, якою бачить її митець. “Для мене це чи не найважче над усе,” - писав він у новелі “Дещо людське” [2; 627]. Але не зважаючи на це, в портретних характеристиках Моем досяг високого ступеня досконалості. У портретах героїв новел письменника - велика кількість емоційних епітетів. Деколи кількість епітетів в одному рядку може досягати чотирьох-п’яти, наприклад: “And he was certainly good at his work, quick, conscientious and thorough (“На околиці імперії”) [5; I01].

Автор часто дає своїм героям характеристики, побудовані на контрастах: “I think he does not know what remorse is. He is completely unmoral. He accepts everything and he accepts himself as well. He is generous and kind” (“Падіння Едварда Барнарда”) [5; 201].

Контраст - улюблений прийом Моєма. Він використовує його не лише в портретних характеристиках, але й у побудові новел, коли, наприклад,

протиставляються дві частини оповідання. Так, у “Щасливій людині” контраст полягає у зміні місця дії новели і у зміні зовнішності головного героя: у першій частині читач бачить Стівенса в Лондоні, в гостях у оповідача, де він ще є досить забезпеченим лікарем; у другій частині оповідання Стівенс живе в Іспанії, де його і зустрічає автор. Тут героя зображено бідним, пошарпаним, але щасливим. Цікавим є те, що немає ніякого плавного переходу між обома частинами — між ними існує тільки часовий провал (пройшло кілька років); що відбувається з героєм між цими двома зустрічами, читач може тільки здогадуватися.

У новелах Моема авторські відступи часто складають контраст по відношенню до розвитку подій. Таким чином автор протиставляє реальність і уявлення, упередження, ілюзії. Конфлікт між цими частинами надає сюжету динамічності і скріплює його. На контрасті будується характер. Наприклад, у новелі “Містер Всезнайка” на початку оповідач висловлює своє ставлення до героя: “I was prepared to dislike Mr. Kelada even before I knew him” [4; 5]. В кінці він висловлюється вже по-іншому: “At that moment I did not entirely dislike Mr. Kelada” [4; 13]. Частина, яка лежить між цими контрастуючими твердженнями, змальовує події, через які розкривається характер містера Всезнайки (як всі називають містера Келаду на кораблі): він хвалькуватий, занадто самовпевнений, в усе втручається. Як іронічно назвав його оповідач, “він з тих, хто знає напевне” (“He was the chap who knew”) [4; 9]. За три дні він так набрид усім пасажиром, що “викликав загальну ненависть” (“He was certainly the best-hated man in the ship”) [4; 8]. Нікому і на думку не спадає, що ця людина здатна

повестися шляхетно. Коли містеру Келаді стає зрозумілим, що своєю перемогою в парі він завдасть великих неприємностей супернику, він, підкоряючись імпульсу, визнає себе неправим, хоча має всі шанси виграти. Кульмінаційна частина відкриває щось абсолютно нове, неочікуване в містері Келаді, щось таке, що примушує оповідача визнати в фіналі зміну свого ставлення до головного героя новели. Контрапозиція “дія - ставлення” хоча і не дуже явно виражена на лексичному рівні семантично протилежними словами, є достатньо явною.

Несподівані кінцівки - улюблений прийом письменника (“Рудий”, “Гонолулу”, “Безволосий Мексиканець” та інші), хоча вони скоріше іронічні, ніж вражаючі. У новелах з несподіваними кінцівками головний герой несподівано виявляється гіршим, ніж читач міг сподіватися. Це пояснюється концепцією людини, яку письменник виклав у книзі “Підбиваючи підсумки”:

“There is not much to choose between men. They are all a hotchpotch of greatness and littleness, of virtue and vice, of nobility and baseness” [6; 54]. Моем просто констатує факт. Він не судить своїх героїв, але й не співчуває їм. Він з гумором ставиться до людських слабкостей і, як він сам зазначає, гумор вчить його терпимості, і гуморист скоріше “знизить плечима, ніж засудить. Він не читає моралі, йому достатньо зрозуміти; і не дарма ж кажуть, що зрозуміти - значить пожаліти і пробачити” [3; 69]. Тому письменник завжди намагався просто показати складність людського характеру, переплетіння безлічі психологічних рис в одній людині.

Моем підбирає епітети емоційно насичені, щоби створити відповідний

настрій читача: a beastly river [4; 18] (клята річка); a disarming smile [4; 63] (роззброююча посмішка); a savage dislike [4; 87] (дика відраза); an icy contempt [4; 92] (холодне презирство); bitter hatred [5; 105] (гірка ненависть); furious anger [5; 125] (люта злість); hot, hungry and thirsty night [5; 227] (спекотна, голодна і жадаюча ніч); dewy eyes [5; 57] (вологі очі); an agonizing passion [5; 268] (болісна пристрасть).

Не менш виразними і емоційними є метафори та персоніфікації митця:

“His love became a prison from which he longed to escape, but he had not the strength merely to open the door - that was all it needed - and walk out into the open air” (“Рудий”) [5; 269] . Головна особливість метафор Моема полягає в тому, що вони зазвичай базуються на психологічних явищах людського життя. Моем уникає сталих, банальних метафор. Порівняння письменник вживає не так обережно, як метафори. Він часто використовує традиційні порівняння, типові для розмовної мови, фразеологічні одиниці: “The English, leaving everything behind, had scuttled like rabbits back to their island” (“Непідкорена”) [4; 40] . “Her face was long like sheep's” (“Дош”) [5; 28]. Деякі порівняння письменника багатослівні і можуть складатися з цілого речення або, навіть, з цілого абзацу.

Одним з улюблених засобів автора є оксюморон, який показує усю складність людського характеру, його парадоксальних якостей: ironic cordiality [5; 58] (іронічна сердечність); malicious amusement [5; 90] (злобні веселощі); well-bred stupidity [5; 144] (вихована тупість); furiously cheerful [5; 364] (люто веселий); delicious pain [4; 36] (вишуканий біль); rough tenderness [4; 94] (брутальна ніжність); arrogant complacence [4; 105] (пихата благодушність);

intense stillness [4; 116] (напружений спокій).

Мова Моема в новелах проста, розмовна, але практично в кожній новелі можна знайти витончені іронічні афоризми, дотепні спостереження. У діалогах письменник не цурається розхожих виразів, кліше. Психологічний малюнок його різкий і не знає напівтонів. У нього багатий і різноманітний запас слів, який включає і вишукану мову салонів, і лексику неграмотних, неписьменних матросів, які використовують сленг і звичайну розмовну мову, наприклад: "Say, doc, you can that stuff with me" ("Доц") [5; 83] ("Слухай, припиняй цю проповідь"). Часто Моем вставляє французькі, німецькі та італійські слова і фрази, наприклад: *pince-nez* (фр. пенсне); *Musicale* (фр. приватний концерт); "Ich liebe dich" (нім. "Я тебе кохаю."); *Luftwaffe* (нім. нацистські збройні повітряні сили у Другій Світовій Війні); *Piazza* (італ. площа); *festa* (італ. свято, день святого). Колоніальні історії насичені місцевим колоритом, який створюється завдяки вживанню "тубільних" слів, наприклад: *prahu* (тубільний човен); *arak* (вид алкогольного напою); *parau* (папайя); *tiffin* (сніданок).

Важливо відзначити, що досить часто місцем дії своїх оповідань письменник обирає такі багатолюдні місця, як світські салони ("Незначний випадок", "Джейн", "Джерело натхнення"), кораблі ("Містер Всезнайка", "У пошуках матеріалу"), курортні зони ("Санаторій"; "Три товстухи з Антібу", "Рівно дюжина"), ресторани ("Сніданок", "Жиголо і Жиголетта") та інші. Багатолюдність тут виступає ефектним фоном для зображення характерів і стосунків головних героїв, причому другорядні персонажі теж детально

змальовуються для досягнення бажаного ефекту правдивості.

Моем — майстер використання деталі. Письменник користується всіма видами деталей: зображувальними, характерологічними, уточнюючими і імплікуючими. Його новели завжди мають добре визначений початок, середину і кінець. Вони ніколи не закінчуються "ніде". Його сюжети, як правило, будуються на драматичних конфліктах, а розв'язка наступає в найвищій точці напруги. Авторська позиція Моема об'єктивна, а мова – багата і різноманітна. Складність і суперечливість характерів С. Моем передає за допомогою використання контрасту, цілої гами художніх засобів, які сприяють створенню кульмінаційного напруження.

Література

1. Бурцев А.А. Проблема характера в рассказах С.Моема// Науч. докл. высш. школы. Филол. науки. – 1991. - №3. – С. 80-86.
2. Моэм С. Избранные произведения в 2-х томах. Том II. Романы и рассказы. Пер. с англ. / Составл. В.Скороденко. – М.: Радуга, 1985. – 736с.
3. Моэм У.С. Подводя итоги: [Эссе, очерки] / Сост., вступ., ст., коммент. Г.З.Ионкис. – М.: Высшая школа, 1991. – 559с.
4. Maugham S. Stories. – L.: Prosveschenie, 1976. – 160p.
5. Maugham W.S. Rain and Other Short Stories. – М.: Progress Publishers, 1977. – 408p.
6. Maugham W.S. The Summing Up. – London. – Toronto: William Heinemann Ltd., 1938. – 317p.

Аналіз тексту на 3 курсі

На факультеті романо-германської філології проведення стилістичного аналізу тексту починається з третього курсу. Схема аналізу тексту на цьому курсі в деякій мірі відрізняється від схеми, якою користуються на 4 і 5 курсах. Це можна пояснити таким чином: на 3 курсі схема є більш спрощеною, тому що студенти починають аналіз тексту до того як вони прослухали курс стилістики. На 4 і 5 курсах завдяки курсу стилістики студенти можуть звернути більше уваги на стилістичні засоби, коментувати їх роль у тексті, у зображенні героїв тощо.

На третьому курсі схема аналізу тексту включає такі питання, що стосуються структури твору (заголовку, початку, закінчення), теми та ідеї, способу характеристики героїв, деяких стилістичних засобів. Для того, щоб навчити студентів правильно аналізувати текст, викладачеві необхідно на першому занятті розібрати з ними схему аналізу, прокоментувати кожен з її пунктів, дати необхідні приклади. Для цього слід підібрати відповідні тексти. Я вважаю, що ідеальними творами для стилістичного аналізу є оповідання С. Моема. Моем є одним з найбільш відомих і своєрідних письменників Англії першої половини ХХ століття. Новелістична спадщина Моема дуже багата. За п'ятдесят років він написав більше ста оповідань, які складають дванадцять збірок. Серед них є справжні шедеври: "Дощ" (Rain), "Безволосий мексиканець" (The Hairless Mexican), "Непідкорена" (The Unconquered). Новели письменника відзначаються тематичною різноманітністю та своєрідним стилем. В основі класичної новели лежить єдиний домінуючий випадок, і Моем у більшості оповідань не порушує цього правила. Але є в нього і новели, побудовані на ситуації, в яких головне не подія, а почуття, психологічна криза. Найбільш типова для Моема ситуація такого плану - намагання людини протистояти своїм пристрастям. Письменник показує, що людина із слабкою волею приречена на повний провал у такій ситуації ("Заводь", "Незначний випадок", "Макінтош"). Типовим для письменника є те, що він часто

обходиться без традиційної експозиції і починає свої оповідання як усну оповідь, ніби він продовжує розмову. Водночас зачини його новел бувають дуже інформативними, наприклад: “He came back into the kitchen. The man was still on the floor, lying where he had hit him, and his face was bloody. He was moaning” (“Непідкорена”) [4; 39]. Деколи зачини мають філософський характер (“Щаслива людина”, “Друзі пізнаються в біді”, “Мейх’ю”). У сентенціях С. Моем найбільш вдало й тонко сконцентрував результати своїх багаторічних спостережень людської натури. Майже всі вони відзначаються деяким песимізмом і цинізмом. Наприклад: “If you’d been a policeman as long as I have, you’d know it’s not what people do that really matters, it’s what they are” (“Сліди в джунглях”) [4; 151].

Щоб зберегти неупереджений тон в описах подій та портретних характеристиках і досягти більшої імплікації, С. Моем вводить у більшість новел образ оповідача, від особи якого ведеться розповідь. Оповідач може бути пасивним свідком або активним учасником подій. Навіть якщо він учасник подій, то події чи трагедії, які він описує, не стосуються його особисто. Присутність оповідача додає правдоподібності подіям, підсилює емоційну оцінку персонажів і подій: “I felt pretty sure that a closer inspection of that British passport would have betrayed the fact that he was born under a bluer sky than is generally seen in England” (“Містер Всезнайка”) [4; 6].

Читач дізнається про характер героїв, спостерігаючи за їх діями, словами, стосунками з іншими героями і доходить певного висновку. Так, у новелі “Непідкорена” письменник через дії і слова героїні Аннет розкриває її характер: незламну волю і рішучість у протистоянні ворогам, її ненависть до фашистів і, зокрема, до Ганса, який бездумно згубив її життя, і готовність на страшну жертву - вбивство власної дитини - аби тільки не мати батьком дитини фашиста: “Annette remained fiercely hostile. She never spoke to him except to answer his direct questions and as soon as it was possible went to her own room” [4; 58].

Щоби підготувати читача до кульмінації, автор використовує градацію.

Це часто досягається вживанням повторів і синонімів із напругою, що поступово збільшується, наприклад: “Oh, Christ, how I *hate* this country. I *hate* this house, I *hate* the damned rubber. I *loat*h the filthy natives” (“Уламки”) [4; 29]. Ключове слово *hate* говорить про відчай героїні, а *loat*h, яке є синонімом *hate*, але несе більше емоційне навантаження, показує, що це її почуття зростає. З цією ж метою використовуються паралельні конструкції.

Для підсилення емоційного ефекту письменник використовує повтори, які дають йому можливість привернути увагу читача до ключового слова і забезпечити логічний наголос: “*For three days* he could not leave Soissons and *for three days, three days* and three nights, he thought of Annette and the child she would bear” (“Непідкорена”) [4; 50].

В новелах Моема завжди є багато інформації про героя: його зовнішність, звички, походження. Моем - великий майстер портретних характеристик. Його портрети гостро індивідуальні і вичерпні: “He was a handsome man, tall, erect and lean, with flashing dark eyes and clean-cut, strong features. The first thing I noticed about him was that he had a fine head of long, naturally waving dark brown hair... His smile was boyish and engaging” (“Людина, в якій було сумління”) [5; 282].

Контраст - улюблений прийом Моема. Він використовує його не лише в портретних характеристиках, але й у побудові новел, коли, наприклад, протиставляються дві частини оповідання. Так, у “Щасливій людині” контраст полягає у зміні місця дії новели і у зміні зовнішності головного героя: у першій частині читач бачить Стівенса в Лондоні, в гостях у оповідача, де він ще є досить забезпеченим лікарем; у другій частині оповідання Стівенс живе в Іспанії, де його і зустрічає автор. Тут героя зображено бідним, пошарпаним, але щасливим.

На контрасті будується характер. Наприклад, у новелі “Містер Всезнайка” на початку оповідач висловлює своє ставлення до героя: “I was prepared to dislike Mr. Kelada even before I knew him” [4; 5]. В кінці він висловлюється вже по-іншому: “At that moment I did not entirely dislike Mr. Kelada” [4; 13]. Частина, яка лежить між цими контрастуючими твердженнями, змальовує події, через які

розкривається характер містера Всезнайки (як всі називають містера Келаду на кораблі): він хвалькуватий, занадто самовпевнений, в усе втручається. Як іронічно назвав його оповідач, “він з тих, хто знає напевне” (“He was the chap who knew”) [4; 9]. За три дні він так набрид усім пасажирам, що “викликав загальну ненависть” (“He was certainly the best-hated man in the ship”) [4; 8]. Нікому і на думку не спадає, що ця людина здатна повестися шляхетно. Коли містеру Келаді стає зрозумілим, що своєю перемогою в парі він завдасть великих неприємностей супернику, він, підкоряючись імпульсу, визнає себе неправим, хоча має всі шанси виграти. Кульмінаційна частина відкриває щось абсолютно нове, неочікуване в містері Келаді, щось таке, що примушує оповідача визнати в фіналі зміну свого ставлення до головного героя новели.

У своїх коротких оповіданнях автор просто констатує факт. Він не судить своїх героїв, але й не співчуває їм. Він з гумором ставиться до людських слабкостей і, як він сам зазначає, гумор вчить його терпимості, і гуморист скоріше “знизить плечима, ніж засудить. Він не читає моралі, йому достатньо зрозуміти; і не дарма ж кажуть, що зрозуміти - значить пожаліти і пробачити” [3; 69]. Тому письменник завжди намагався просто показати складність людського характеру, переплетіння безлічі психологічних рис в одній людині.

Моем підбирає епітети емоційно насичені, щоби створити відповідний настрій читача: a beastly river [4; 18] (клята річка); a disarming smile [4; 63] (роззброююча посмішка); a savage dislike [4; 87] (дика відраза); an icy contempt [4; 92] (холодне презирство); bitter hatred [5; 105] (гірка ненависть); furious anger [5; 125] (люта злість); hot, hungry and thirsty night [5; 227] (спекотна, голодна і жадаюча ніч); dewy eyes [5; 57] (вологі очі); an agonizing passion [5; 268] (болісна пристрасть).

Не менш виразними і емоційними є метафори та персоніфікації митця: “His love became a prison from which he longed to escape, but he had not the strength merely to open the door - that was all it needed - and walk out into the open air” (“Рудий”) [5; 269] . Порівняння письменник вживає не так обережно, як метафори. Він часто використовує традиційні порівняння, типові для

розмовної мови, фразеологічні одиниці: "The English, leaving everything behind, had scuttled like rabbits back to their island" ("Непідкорена") [4; 40] ."Her face was long like sheep's" ("Дош") [5; 28]. Деякі порівняння письменника багатослівні і можуть складатися з цілого речення або, навіть, з цілого абзацу.

Важливо відзначити, що досить часто місцем дії своїх оповідань письменник обирає такі багатолюдні місця, як світські салони ("Незначний випадок", "Джейн", "Джерело натхнення"), кораблі ("Містер Всезнайка", "У пошуках матеріалу"), курортні зони ("Санаторій"; "Три товстухи з Антібу", "Рівно дюжина"), ресторани ("Сніданок", "Жиголо і Жиголетта") та інші. Багатолюдність тут виступає ефектним фоном для зображення характерів і стосунків головних героїв, причому другорядні персонажі теж детально змальовуються для досягнення бажаного ефекту правдивості.

Моем — майстер використання деталі. Письменник користується всіма видами деталей: зображувальними, характерологічними, уточнюючими і імплікуючими. Його новели завжди мають добре визначений початок, середину і кінець. Вони ніколи не закінчуються "ніде". Його сюжети, як правило, будуються на драматичних конфліктах, а розв'язка настає в найвищій точці напруги. Авторська позиція Моема об'єктивна, а мова – багата і різноманітна. Складність і суперечливість характерів С. Моема передає за допомогою використання контрасту, цілої гама художніх засобів, які сприяють створенню кульмінаційного напруження.

Отже, аналіз тексту на третьому курсі розвиває лінгвістичну обізнаність студентів, критичне мислення, мовленнєві навички і навички читання, тим самим готує їх до сприйняття більш складного матеріалу на 4-5 курсах.